

Handelsrejser og ridderliv

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1: Bjergbestiger.....	2
Kapitel 2: Skuespil.....	10
Kapitel 3: Ulfsborg.....	21
Kapitel 4: Touran.....	28
Kapitel 5: Sygdom.....	41
Kapitel 6: Galehus.....	46
Kapitel 7: Oplæring.....	53
Kapitel 8: Det faldende blad.....	56
Kapitel 9: Overdragelse.....	67
Kapitel 10: Hjordis spinder en tråd	70
Kapitel 11: Egehøjs kilder	74

Kapitel 1: Bjergbestiger

PsedoPnom *(tre måneder i nymåne, Dnom i trekvartmåne)* Den tredje måneds fjerde dag (4/3 565)

”Du må have blik for det der kan gå galt og stole på det der vil gå godt,” forklarede Samok.

Hjordis så på klippesiden foran sig og greb fat i et udspring og begyndte at klatre. Et greb ad gangen, en fod fandt fodfæste og hun løftede sig op. Hun måtte vise ham at hun kunne klare det, at det var hans tid værd at lære hende det. Greb for greb, fodfæste efter fodfæste nåede hun videre op til der ingen vej var tilbage. Slap hun, var der et fald der ville risikere at brække hendes fod, fortsatte hun, blev et fald mere risikabelt. Stædigt bevægede hun sig op ad klippevæggen til hun nåede et punkt hvor hendes hånd kunne nå en mere plan flade.

”Koncentration,” råbte Samok til hende fra jorden. ”Hvert greb er det første.”

Hun hørte ham og glemte den tryghed hun havde følt ved at have nået toppen. Netop her slap mange, havde han sagt hende. En halsløs gerning der kostede dem brækkede knogler eller livet selv. En sidste anstrengelse fik hende op med begge arme, og hun fik fodfæste.

”Mange er den der har troet sig sikker blot for at falde ved det sidste fodfæste.” Hun huskede hans ord og mindedes de gange på mindre klippesider hvor hun havde troet sig i sikkerhed, en fejl hun ikke gentog i denne højde. Med en sidste koncentreret anstrengelse fik hun hevet sig op på klippeafsatsen og rullede om på ryggen, pustende af udmattelse og lettelse.

Hun lå der og pustede ud i et minuts tid, inden hun satte sig op med benene hængende ud over kanten af klippen. Nedenfor stod Samok og så op på hende. ”Godt klaret,” råbte han. ”Nu er det ned.” Forbandet. Det var hårdt nok at komme op. Den anden vej var værre.

”Husk hvad du har lært,” råbte Samok.

Jo tak, hun gjorde sit bedste. At glemme noget kunne være fatalt. Det hjalp hende til at tage sine forholdsregler. Hun trak sin hammer og bankede et spid i klippesiden og fastgjorde et reb til det. Den anden ende af rebet var fastgjort til hende selv. Med sikkerheden på plads begav hun sig ud over kanten og bevægede sig ned. Selv med rebet solidt fastgjort undgik det ikke at gøre ondt da hun mistede grebet halvvejs nede og slog sig mod klippen da hun først svingede ud og så tilbage ind i den. Alligevel var det knubsene værd da hun endelig stod på jorden og blev tilset af sin lærer.

Samok Højtskuende havde indvilliget i at lære hende bjergbestigning efter hun havde fået sin fars tilladelse oven på en hel vinters plageri. Raevil havde valgt Samok fordi ogrinen var kyndig i både bjergbestigning og magiske riter der kontrollerede vinden. Med dem kunne han afbøde et fald.

”Hvordan gør du det?” ville Hjordis vide.

”Koncentration, åbenhed og årelang træning,” sagde Samok i sin vanlige ordknappe stil.

”Kan alle lære det?”

”I princippet ja.”

”Også mig?”

”Jeg vil tro det, men jeg tvivler på at du vil nå til et højt mestringsniveau.”

”Hvorfor?” Hjordis kunne mærke ilden bruse i sig ved den nedgørelse af hendes niveau.

”Du har potentialet, men der er for meget du vil lære.”

”For meget?”

”Du vil klatre og kæmpe og handle og springe og klare alting selv. Ingen kan alt. Hvert valg er også et fravalg. Jo færre ting du er klar til at vælge fra, des færre kan du lære udover et vist niveau.”

Det gav ingen mening for Hjordis. Hun skulle nok få lært det hun ville. Hvis nogen mente at der var noget hun ikke kunne, skulle hun nok modbevise dem. Var hun måske gået i stå og havde givet op på halvvejen? Nej, hun havde klaret det og var nået til toppen. Sådan var hun.

Kvartgoulis (*tre måneder i nymåne; Goulis i kvartmåne*)

Den anden måneds syttende dag (17/2 566)

”Klarer du den søster?” lo Gilli.

”Jeg kan mere end du tror,” vrængede Hjordis og rejste sig op.

”Sne kan være lumsk.” Gilli lo da han gik videre.

Hjordis bandede bag ham og forsikrede sig selv om at hun nok skulle vise ham at hun kunne klare mosten. Det var muligvis hendes første rejse så langt sydpå. Deraf fulgte ikke at hun var svag. Hun var gledet på noget is. Det kunne ske for enhver. Selv hestene havde nogle gange svært ved at holde sig på benene, og de havde fire ben.

”Jeg er imponeret over din handel,” havde hendes far sagt da hun var kommet med fire stærke heste fra Kalfigas stalde.

”De forventer troskab som modydelse,” påpegede Hjordis.

”Det kan være at jeg er tresiner,” sagde hendes far stolt. ”Deraf følger en trang til frihed. Som jeg ser det, har disse folk en forståelse for det. Kalfigas befolkning består af selvbevidste folk med en stærk tro på den enkeltes evne til at klare sig selv. Uden det ville de aldrig have klaret sig på sletterne. Jeg er imponeret nok over hvad de har opnået til at tro på at de vil respektere mit liv.”

”Selv frihedselskende folk har været kendt for at undertrykke tresinere.”

”Korrekt, men nu er vi jo også en del af Kalfigas underordnede.”

”Hertugdømmets magt når ikke helt herved.”

”Ingen har rigtig magt over dette land. Det forholder sig anderledes med Egehøj.”

”Jeg ved godt at Kalfiga har stor indflydelse, men er det ikke grevinden der har det sidste ord?”

”I nogle sammenhænge, i andre gør Kalfiga som det passer dem.”

”Jeg er med på at kun Kalfiga kan indkalde til krig og den slags. Det ændrer bare ikke på at det er grevinden der bestemmer over hverdagen i Egehøj og derved vores position i byen.”

”Hun har stor magt af en grevinde at være. Nogle gange virker det til at det er hende og ikke den jagtglade baron der kontrollerer byen.”

”Hvem er vi så under i praksis?”

”Ingen og dem alle, grevinden, baronen, hertugen og højkongen i Traneborg. Hver af dem er på sæt og vis vores herskere.”

”Hvordan kan de alle være det?”

”Årh, det er mere komplekst end som så,” sagde Raevil og lænede sig tilbage i stolen med hænderne foldet bag hovedet. ”Højkongen har vi alle valgt som samlende figur.”

”Det har altid forekommet mig langt ude at påstå at vi har valgt nogen som helst til at lede noget. Tresinere ønsker ingen ved magten, og vores del af Silkeskærf har holdt sig langt fra magtspillene. Betyder det ikke at vi ingen indflydelse har haft på hvem der er højkonge.”

”Ikke os som sådan, men hertugerne og baronerne og greverne og hvad de nu ellers kalder sig. De har valgt kongen.”

”Hvordan gør de det?” Spørgsmålet var tåbeligt og i højere grad ment som en provokation end som en undren. Raevil forstod det, men valgte alligevel at besvare det.

”De høje herskere samles til et stort konvent i Traneborg og beslutter sig for hvem der skal efterfølge den gamle højkonge, og så er det ellers den udpegede der bliver ny konge over hele Traneborg, inkluderende disse ubeskyttede veje.”

”Men der er ikke nogen højkonge nu,” sagde Hjordis veltilfreds med at have styr på

den slags.

”Den unge Knud er konge,” rettede hendes far hende.

”Han er en lille dreng på Ruriks alder eller sådan noget,” indvendte Hjordis.

”Sandt nok, men indtil Dronning Vivienne beslutter sig for andet, vil han bære titlen.”

”Sådan en lille dreng forstår jo ingenting.”

”Han er opdraget til at skulle være konge, men nej, meget forstår han ikke. Dronningen er hans formynder og den reelle magthaver. Der er dog mange der presser på for at hun skal tage sig en mand.”

”Det må hun da selv bestemme.”

”Tjah, det vil jeg også mene. De rige og fastboende har andre traditioner end os. For dem er der så mange regler og love der er nedskrevet i håndfæstninger. Din mor vil kunne forklare det bedre. Jeg forsøger at holde mig fra den slags. Jo mindre jeg går ind i deres hierarkier og stridigheder, des bedre er det for handelen.”

Hjordis spurgte om flere emner og fik uddybet sin viden. Hendes far vidste mere end han brød sig om, og hun kendte langt mere til de komplekse alliancer der koncentrerede magten over det vidt forgrenede kongerige Traneborg fra Fru Silkeskærf der selv var vokset op i en fastboende handelsfamilie. Den del huskede Hjordis nok af fra sin barndom i Grilddal, hvis regler og love var så mange at det kunne forvirre enhver. Tak Grimhild for at de var sluppet væk derfra.

Og nu havde hun tilmed fået sin mors velsignelse til at drage med på den lange rejse til Ulfsborg. Undervejs ville deres karavane vokse fra de få vogne de satte ud med fra Egehøj til et helt vogntog som hun kendte fra de civiliserede egne omkring de store byer i det vestlige Nelkari. Her langs bjergene var der kun få mennesker. De fleste folk her var aeloner, gorwenz og de utallige gobliner hvis de kunne regnes med. Nogle nægtede at tælle dem som folk, fordi de fleste af dem levede i grotter og huler og drog hærgende gennem landet store dele af året. Netop goblinerne og troldene var grunden til at de var rejst afsted så tidligt på året.

Goblinerne kom først ud af deres underjordiske komplekser lidt længere henne på foråret, og troldene lå fortsat i hi. Ved at rejse nu skulle de kun forholde sig til visse gorwenz og risikoen for at blive bestjålet af aeloner. Det sidste var nu mest en myte, mente hendes far. Ifølge ham var næsten alle aeloner venlige sjæle med en tro på det gode i alle folk. Når de tog noget, gav de det gerne tilbage. Desuden var der mange fine handelsfolk blandt dem, og de havde gode bønder blandt sig som producerede mange spændende og livsnødvendige varer.

Gilli elskede aelonerne, og Hjordis spekulerede på hvordan Jaervosz mon havde det.

Han havde virket så fraværende på det sidste. Noget optog ham, og hun kunne ikke få ham til at fortælle hvad det var. Når hun nævnte det for sin mor, fik hun at vide at hun skulle holde næsen for sig selv og lade den forvirrede aelon være. Han var en voksen mand der kunne klare sig selv. Hvis han havde noget som han ønskede at holde for sig selv, var det hans sag. Hvem sagde i øvrigt at det var noget dårligt at han var begyndt at bruge mere tid blandt sine egne.

...

Vejene snoede sig langs bjergene. Op og ned og igennem slugter og langs mindre vandløb til de kom til en flod. Der måtte de fragtes over af en båd, da vandet stod højt på grund af smeltevand fra de stadig snedækkede bjerge.

"Hvorfor følger vi ikke floderne?" spurgte Hjordis med tanke på deres rejser på den anden side af Glitterbjergene.

"De fører ind i Dal Riadas skove hvor kun aeloner og gorwenz vover at bosætte sig blandt gobliner og trolde og langt farligere uhyrer," sagde hendes far.

Hjordis havde svært ved at forestille sig noget værre end trolde. De kæmpestore bæster kunne tromle en hel deling af soldater ned. Hvad skulle være værre end dem?

"Vi mødte engang en trold her på vejen," sagde Gilli og lo. "Den var så stor at jeg følte mig som et spædbarn. Far ville snakke med den."

"Snakke med en trold?" Hjordis vrængede på næsen. Hendes far trak blot på skuldrene.

"Han mente at vi måske kunne handle med den," fortsatte Gilli.

"Man kan da ikke handle med en trold."

"Det fandt vi ud af. Så snart trolden så far, sprang den op og slog i jorden med sine kæmpemæssige næver, og far stod bare der og ventede på at den faldt ned."

"Var du slet ikke bange?" spurgte Hjordis sin far.

"Hvad nytter det når man er på landevejen?" sagde Raevil og så op mod mod skoven øst for dem. "Der er større farer end en enlig trold i disse skove."

"Intet jeg har set," sagde Gilli.

"Der går historier," sagde Raevil.

"Historier, intet jeg har set," fastholdt Gilli.

"Hvad skete der med trolden?" spurgte Hjordis mere interesseret i den konkrete historie.

"Den forstod tilsyneladende at far blev stående og besluttede sig for at snuse til ham," sagde Gilli og lænede sig frem mod Hjordis for at snuse til hende.

"Kom den så tæt på?"

”Jeg kunne mærke dens ånde,” sagde Raevil som om det var ingenting.

”Den kunne have spist dig.

”Tjoh.”

”Han stod bare der og så på den til der dryppede en stor klat snot ned i hovedet på ham.” Gilli lo så voldsomt at han faldt om på dækket med hænderne på maven.

”Ja ja,” sagde Raevil. ”Så slemt var det vel heller ikke.”

”Raevil blev så sur at han råbte og skreg af trolden,” tilføjede Samok som havde overhørt deres samtale.

”Af en trold?” Hjordis kunne ikke tro det.

”Jah, din far har aldrig været bange for at sige sin mening,” sagde Samok med et smil.

”Hvordan slap I væk?”

”Os?” Gilli skreg af grin. ”Det var trolden der slap væk. Da far begyndte at råbe og skænde, sprang trolden tilbage og løb væk så hurtigt den kunne.” Han kunne ikke sige mere for sin latter.

”Trolden blev bange?” Hjordis kunne ikke tro det.

”Forskrækket blev den i hvert fald,” sagde Samok. ”Jeg tvivler på at det var den reaktion den havde forventet.”

Hjordis så på sin far der smilede til hende. Hvad skulle han sige? Hans reaktion havde næppe været den mest hensigtsmæssige i verden, men den havde virket den dag.

...

”De her små landsbyer er virkelig kedelige,” sagde Gilli.

”Du er bare træt af at du blev afvist,” drillede Hjordis ham.

”Hun var en nævenyttig so.”

”Pas på hvem du taler til.”

”Er du da på hendes side?”

”Som kvinde er jeg, og dine ord ville aldrig være blevet brugt om en mand.”

”Hmf, du lyder som din mor.”

”Luk røven,” brast det ud af Hjordis.

”Hvem siger at det er dårligt?”

”Jeg er ikke mor.”

”Så sandelig nej,” medgav Gilli og slog søsteren på skulderen. ”Hun ville aldrig klatre i bjerge med en ogrin eller løbe ved siden af vognen fordi det er sjovt, og hun ville slet ikke tage alene ud for at spejde i forvejen.”

”Netop.”

”Du gør det godt.”

Hjordis rankede sig.

”Og alligevel lyder du som hende.”

Hjordis kastede sig mod broren. De tumlede om på jorden og slåssede til han holdt begge hendes hænder fast med en af sine og kildede hende med den anden.

”Du er en vildbasse,” sagde han. ”Større end mig bliver du aldrig, og du skal vare dig for at slås med dem der er større end dig selv.”

Han slap Hjordis der sprang på benene og hoppede op til en gren i det nærmeste høje træ. Med et par hurtige sving var hun oppe i træets tynde grene og spejdede ud over vejen foran dem. De nærmede sig Ørnebjergene, og hun ventede hver dag på at de måtte se de første af de berømte ørne. Hun havde trods alt lovet Rurik at hun ville tage en fjer med hjem fra en af dem.

...

Aea nød det når vinden blæste i hendes hår. Sortmanke var efterhånden så stærk at den kunne bære hende over længere strækninger. For at beskytte det unge dyr havde hun altid en ekstra hest med som kunne bære hende en del af vejen.

Det ekstra ansvar i Rådet betød at hun fik mindre mulighed for at begive sig ud end hun ønskede sig. Der var mange opgaver hvor det var op til hende at repræsentere familien overfor potentielle allierede og langt ude slægtninge. Rasmag havde nok at gøre med det magiske akademi som han havde insisteret på at grundlægge i Kalfiga. Arvid var fuldt beskæftiget med at ride rundt i hertugdømmet og sikre at lov og orden blev overholdt. Deres mor, hertuginde Kalfiga, gjorde sit bedste for at holde styr på det hele og holde deres egne slægtninge tilfredse og under kontrol. Kun Gorkil vidste ingen hvad lavede. Han havde tilsyneladende kun ansvaret for forbindelsen til Wykks Orden og deres mange fester.